

Η ΔΙΑΒΟΛΑΠΟΘΗΚΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτ.
ἀνά 12 φύλλα Σελήν. 2

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι, Δραχ-
μὰς 4

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20

ΑΡΙΘ. 82—83.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἢ
γραμμὴ ὄβολ. παλ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται
ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφ.
« Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ἢ
παρὰ τῷ Συντάκτῃ Κυρίῳ
Φ. ΦΑΔΗ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 24 Φεβρουαρίου 1864.

ΤΑ ΔΙΑΤΙ ΔΙΟΤΙ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ.

ΔΙΑΤΙ ὁ Ναπολέων προσκαλεῖ Συνόδους Οἰκουμενικὰς ;

ΔΙΑΤΙ ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ Πάπα νὰ ἐκδίδῃ Βούλας εἰς τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν πιστεύει.

ΔΙΑΤΙ ἡ Ἀγγλία ἐπιμένει εἰς τὴν κατεδάφισιν τῶν Φρουρίων μας ;

ΔΙΑΤΙ ἐδιδάχθη, ὡς λέγει ὁ ἡμῆρεςσιος Τηλέγραφος, παρ' ἡμῶν νὰ πωλῆ τὰς Καμήλους καὶ νὰ ζητῆ μετὰ ταῦτα τὸ ἀντίτιμον τῶν σαγμάτων καὶ τῶν χαλινῶν !

ΔΙΑΤΙ δὲν ἀποστέλλει τὴν θρυλλομένην ἐκείνην ἐπικουρίαν εἰς τὴν συμπεθέραν τῆς Δανίαν ;

ΔΙΑΤΙ ἐξήλευσε τὴν Δονχεζωτικὴν τοῦ Ναπολέοντος Πολιτικὴν, καὶ ἀρχίζει τῶρα νὰ τὴν βάλλῃ εἰς πρᾶξιν.

ΔΙΑΤΙ δὲν βογηθεῖ τοὺς Πωλονούς ;

ΔΙΑΤΙ ἡ Ῥωσσία δὲν ἔχει χρειαὴν νὰ τοὺς ἀγοράσῃ ;

ΔΙΑΤΙ δὲν ἔρχεται τὸ πολυθρύλλητον τῆς δευτέρας Συνθήκης Κείμενον ὑπογεγραμμένον καὶ τελεσίδικον ;

ΔΙΑΤΙ ὁ Ῥούσελ ἀκόμη δὲν παρητήθη, οὔτε ὁ Παλμερστον ἔπεσε εἰς τὰς Βούλας.

ΔΙΑΤΙ ἡ Ἰταλία, ἡ Ῥωσσία, ἡ Τουρκία καὶ ἡ Αὐστρία ἐξοπλίζονται ;

ΔΙΟΤΙ ἐτοιμάζονται νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὸ Ναπολεόντιον Συνέδριον.

ΔΙΑΤΙ εἰς τὸ Μόναχον τεκταίνονται ἐν τῷ σκοττεινῷ ραδιουργίᾳ κατὰ τῆς Ἐνεστῶσης Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ;

ΔΙΟΤΙ ὁ Κύριος Βούλγαρης νύδημον καθέσθαι ὕπνον. — Οἱ πληρεξούσιοι ἀλληλομαχοῦσι περὶ ὄνου σκιάς καὶ ὁ Κύριος Σπόνεξ δίδει μαθήματα Χορευτικῆς Τέχνης εἰς τὸν πολυπέθητον Βασιλέα μας.

ΔΙΑΤΙ τινὲς τῶν Πληρεξουσίων ἐπιμένουσι νὰ ψηφισθῆ τὸ Σύνταγμα καὶ πρὶν τῆς πραγματοποιήσεως τῆς Ἐνώσεως, ἐπιφυλάττοντες εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα νὰ παραδεθῶμεν τυφλοῖς ὄμμασι τὰ παραδεδεγμένα ;

ΔΙΟΤΙ ἤκουσαν ὅτι παρ' ἡμῖν ὑπάρχουσι πολλοὶ Κομισταί δεξ.

ΔΙΑΤΙ βαίνει δίκην Χελώνης τὸ ἔργον τοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ τῆς κατεδαφίσεως τῶν Κερκουραϊκῶν Φρουρίων ;

ΔΙΟΤΙ Χελὼν ἡ ὀνομάζετο καὶ τὸ Ἀτμόπλοιον, ἐφ' οὗ ἐπιβιβαθῆς, ἔφθανεν εἰς Ἑλλάδα ὁ Σ. Ἡμῶν Βασιλεὺς.

ΔΙΑΤΙ ἡ Ἀγγλία προσποιεῖται ὅτι οὐδεμίαν χαλάρωσιν φιλικῶν σχέσεων ποιεῖ μετὰ τῆς καὶ τοῦ Γ. Ναπολέοντος ;

ΔΙΟΤΙ ὡς σίλον ἐξενίεσθε κατὰ τὰ 1815 καὶ Ναπολέοντα τὸν Α. εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς « Ἡ Ἀγία Ἐλένη ».

ΔΙΑΤΙ ἡ Αὐστρία ὀχυροῦται παρὰ τὸν Μίσιον καὶ τὴν Πεσχιέραν ;

ΚΕΦΑΛΑΤΕΛΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἈΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΙΟΤΙ ἔχει σκοπὸν νὰ πωλήσῃ τοῖς μετρη-
τοῖς τὸ Βενετικόν.

ΔΙΑΤΙ ἡ Αὐστριακὴ Βουλὴ δὲν ἐχωρήγησε
τὴν ἐκ 12 ἑκατομμυρίων πίστωσιν εἰς τὴν Κυβέρ-
νησιν;

ΔΙΟΤΙ ἡ Βουλὴ δὲν θέλει νὰ σπρώξῃ τὸν Κό-
μητα Ρόχβεργ καὶ τὸν Προθυπουργὸν Σμέρλιγκ
εἰς αὐτοχειρίαν, ὡς τὸν Κόμητα Δε-Βροῦκ.

ΔΙΑΤΙ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Κοῦζα ἐπιμένει κη-
ρύττουσα ὡς fait accompli τὴν ἐκλαίκευ-
σιν τῶν μοναστηριακῶν;

ΔΙΟΤΙ αἱ Δυνάμεις ἀνέλαβον ἐντόνως τὴν ἐ-
πανόρθωσιν τοῦ πράγματος.

ΔΙΑΤΙ προτείνονται ἐν Ἰταλίᾳ Νομοσχέδια
περὶ χειραφετήσεως τοῦ Κλήρου;

ΔΙΟΤΙ ὁ Γαριβάλδης ἐκήρυξε τὴν προσεχῆ
λύσιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Ζητήματος.

ΔΙΑΤΙ ὁ Βασιλικὸς τῆς Ἀγγλίας Λόγος κα-
θυποβάλλει εἰς τὰς διασκέψεις τῶν Βουλῶν τὴν
περὶ Ἑπτανήσου Συνθήκην κτλ. κτλ;

ΔΙΟΤΙ ζητεῖται πρόφασις ἵνα εὐσχημόνως ὑ-
παγορευθῇ Ὑπουργικὴ τις κρίσις κτλ. κτλ.

ΔΙΑΤΙ ἀφωπλίσθη καὶ τὸ ἐν Ἀγίῳ Γεωρ-
γίῳ Φρούριόν μας;

ΔΙΟΤΙ ἡ Αὐστρία τὸ ἀπήτησε φοβουμένη μὴ
κατὰ παράδοσιν συμμαχήσῃ εἰς τὸν περὶ Βενετι-
κοῦ προσεχῆ ἀγῶνα.

ΔΙΑΤΙ ἀπεφασίσθη νὰ κοπῆ ἡ τοῦ Δρεπάνου
Γέφυρα καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς περιαιρετὴν;

ΔΙΟΤΙ ἡ Προστασία θέλει νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς
Ἑνωσοφόβους μας οἰουδήποτε φόβου εἰσβολῆς
χωρικῶν.

ΔΙΑΤΙ ἐγράψαμεν τὰ ἄνοστα αὐτὰ διατί
διότι;

ΔΙΟΤΙ δὲν εἶχομεν τίποτε καλῆτερον νὰ δώ-
σωμεν εἰς τοὺς Ἀναγνώστας μας.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ, τῇ 6]18 Φεβρουαρίου 1864.

Κύριε Συντάκτα τῆς Διαολαποθήκης.

Εἰς ἀπάντησιν τῶν κατ' ἐμοῦ ὑπὸ τοῦ Κ. Χρι-
στοδούλου Ἀννίνου Καβαλιεράτου δημοσιευθέν-
των, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 80—81 φύλλου τῆς
ἐφημερίδος σας, παρακαλεῖσθε νὰ καταχωρήσητε
εἰς τὸ προεχὲς φύλλον σας τὰ ἀκόλουθα:

Ὁ Κ. Χριστόδουλος Α. Καβαλιεράτος, δι' ἄρ-
θρου μεττοῦ ὕθρεων, ἐπιπίπτει ἐναντίον μου, διὰ
τὸν λόγον ὅτι ζητῶ νομίμως νὰ διεκδικήσω τὴν
ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀδελφὴν του προῖκα, τὴν
πληρωμὴν τῆς ὁποίας αὐτὸς ἀποποιεῖται.

Γνωστὸς ὢν ἀρκετὰ μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν
μου, ἤθελα περιφρονῆσαι πᾶσαν ἐκ μέρους αὐτοῦ

προσβολὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀρθρογράφος, μὴ αἰ-
σχυνόμενος τὸ κοινὸν πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποστρέφε-
ται, καταφεύγει, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, εἰς ἀναιδῆ
καὶ καθαρὰ ψεύδη, ἀναγκάζομαι νὰ καταδείξω
αὐτὰ, ἐκ τῶν ὁποίων βλέπουσιν οἱ ἀναγνώσται
ποῖος ὁ χαρακτὴρ τοῦ κατηγοροῦ μου.

Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1851 συνετάχθη, ἐ-
νώπιον τοῦ συγγενοῦς καὶ ἀμίσθου δικηγόρου τοῦ
ἀρθρογράφου, τὸ προικοσύμφωνον, διὰ τοῦ ὁποίου
ὁ μὲν πατήρ του ἔδιδε 3.000 δίστηλα εἰς κτή-
ματα τῆς Ἐρίσου, συνυπεχρεώθη δὲ καὶ ἡ μῆ-
τηρ διὰ τὸ αὐτὸ ποσόν, διὰ τῶν παραφέρων
κτημάτων αὐτῆς εἰς Θηνέαν. Ἡ προῖξ αὐτῆ εἶναι
εἰσέτι ἀπλήρωτος δι' οὓς λόγους κατωτέρω θέλω
ἐκθέσει.

Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς μνησθείσης προίκος, μ'
ὑποθηκεύθησαν δύο ἀσήμαντα κτήματα εἰς Ἐρι-
σον, δηλαδὴ ἐν χωράριον βατσελίων 28 εἰς
π λ α τ ὦ ν Λ ι μ ι ὦ ν α, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν ἐ-
ποχὴν καθ' ἣν τὸ παρέλαβα παρὰ τοῦ ἀρθρογρά-
φου, ἦτον ὑπὸ μίσθωσιν ἀντὶ 10 ταλλήρων κατ'
ἔτος, μία στασις βατσελίων 18, ἀθλίας κατα-
στάσεως, εἰς Ἀ κ ό ν ε ς. καὶ λόγγος 12 βατσε-
λίων.

Ταῦτα πάντα παρὰ τῶν ἐτέρων πιστωτῶν τοῦ
ἀρθρογράφου ἐξετιμήθησαν τάλληρα 1600. Με-
τὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ ἀρθρογράφου,
Κ. Ἀννίνου Καβαλιεράτου, κατὰ τὸ ἔτος 1855,
ἔλαβε χώραν προφώνησις ἐκ μέρους τῆς Ἰο-
νικῆς Τραπεζῆς, καθ' ὃν καιρὸν ἤμην
ἐγὼ ὁ τέταρτος τῶν πιστωτῶν, οὐδεὶς τῶν ὁ-
ποίων ἐζήλευσε τὰ ἐπίζηλα ταῦτα τοῦ Κ. Ἀννί-
νου κτήματα. Ἐφθασεν ἡ σειρά τῆς πληρωμῆς
μου κατὰ τὸ ἔτος 1861, ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ προῖξ
μου ἔφερε τόκον, καὶ τόκον νόμιμον, συνιστάμε-
νον εἰς δίστηλα 1440, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲ ὀβο-
λὸν εἶχα λάβει. Ἐρωτῶ τώρα τὴν εὐσυνειδησίαν
τοῦ Κ. Ἀννίνου, τί ὄφειλα, λαμβάνων τὰ ἐπί-
ζηλα ταῦτα κτήματα, νὰ πράξω; νὰ πληρω-
θῶ μέρος τοῦ κεφαλαίου ἢ μέρος τοῦ ὀφειλομέ-
νου μου τόκου; ἢ τέλος νὰ τὰ ἐγκαταλείψω, ὅχι
εἰς ὄφελος τοῦ Κ. Ἀννίνου, ἀλλ' εἰς ὄφελος τοῦ
πέμπτου πιστωτοῦ, τουτέστι τῆς Ἰονικῆς
Τραπεζῆς; Ἄλλ' εἰς τοιαύτην περίσασιν δὲν
ἤθελεν ἀποσβεσθῆ, διὰ τῶν κτημάτων αὐτῶν, χρέος
820 ταλλήρων, ὡς ἀπεσβέσθη πρὸς ἐμὲ (οὐχὶ
600 ὡς ἀναιδῶς ψευδόμενος ὁ Κ. Καβαλιεράτος
διεσχυρίζεται), διότι, κατὰ τὸν γνῶμον τῆς Ἰο-
νικῆς Τραπεζῆς, δὲν ἤθελεν ἀποσβεσθῆ,
διὰ τῶν εἰρημένων κτημάτων, ἐμὴ χρέος ταλ-
λήρων 160. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ κατὰ τὸν ἀρθρο-
γράφον πρῶτῃ προῖξ τὴν ὁποίαν ἔλαβα. Ἄλλ'
ἂν ὁ ἀρθρογράφος νομίζεται ἡδικοημένος, διατῆ-

λῶ ἤδη, ὅτι εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἀποδώσω τὰ εἰρημένα κτήματα εἰς αὐτόν, ὅταν μὲ προσφέρῃ τὸ ποσὸν διὰ τὸ ὅποιον τὰ ἔλαβα. Ἀλλ' ἴσως ἡ εὐσυνειδήσια καὶ ὁ πρακτικὸς ἐνταυτῶ νοῦς τοῦ Κ. Ἀννίνου Καβαλιεράτου εὕρισκε συμφερότερον νὰ μείνωσιν ἀνέπαφοι οἱ τόκοι μου καὶ νὰ ἐλαττωθῶσιν ἐκεῖνοι τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς, ταύτης δὲ ὄχι εἰς τὰλληρα 820, ἀλλ' εἰς 160. Καὶ ἰδοὺ ἡ κατὰ τὸν Κ. Ἀννινὸν ἀδικία μου!

Διάφορα ἄλλα κτήματα ὑπάρχουν ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας τοῦ ἀρθρογράφου, εἰς Πύλαρον, εἰς Ἐρισον, εἰς Σάμον, καὶ διάφορα ἐδαφονόμια εἰς Λιβαθὼ καὶ Δηλινάτα, ὡς καὶ διάφορα ἄτινα ἐπώλησαν. Ἀλλ' ὁ δίκαιος καὶ εὐσυνειδήτος Κ. Ἀννίνος Καβαλιεράτος, θέλων διὰ παντός μέσου νὰ ἀρνηθῇ τὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀδελφὴν του προῖκα, διίσχυρίσθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, διὰ μαρτυρικῶν θεμάτων, ὅτι ἡ πατρικὴ αὐτοῦ κληρονομία ἀπεσβέσθη.

Ἐστράφην κατὰ τῆς μητρὸς τοῦ ἀρθρογράφου, καθὼ αὐθόρμητος καὶ ἐκουσίας συνοφειλέτιδος μετὰ τοῦ πατρὸς του, ὡς ἐκ τοῦ προικοσυμφώνου καθαρῶς ἐξάγεται, (διὰ τὸ ὅποιον ὁ εὐσυνειδήτος ἀρθρογράφος λέγει, ὅτι περιέπλεξα τὴν ἀτυχή μητέρα του). Ἐνταῦθα δὲ ἄς ἐξετάσωμεν ποῖα ὑπῆρξεν ἡ τῆς μητρὸς τοῦ Κ. Καβαλιεράτου εὐγενῆς καὶ ἐντιμὸς συμπεριφορὰ, ὡς καὶ ποῖος ὁ αἰτίος τῆς μὴ ἐξοφλήσεως τῆς ὀφειλομένης μου προικὸς καὶ τῆς ἐπισωρεύσεως τόκων. Κατὰ πρῶτον, αὕτη μὲ ἀμοφισβήτησε τὴν αὐθόρμητον ὑποχρέωσίν της, μὲ ἠρνήθη τὴν πληρωμὴν τοῦ κεφαλαίου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπερτάτου Συμβουλίου ὑπὸ χρονίαν 20 Μαρτίου 1857 ε. ν., μετὰ δὲ ταῦτα καὶ τοὺς τόκους, ὡς ἐπίσης ἐξάγεται ἐκ δύο εἰσέτι ἐκκρομοδικιῶν κατ' αἰτίσιν αὐτῆς. Ποῖος εἶναι λοιπὸν ὁ αἰτίος ἐὰν διατελῇ ἀνεξόφλητος τὸ πρὸς ἐμὲ χρέος, καὶ ἐὰν ἐπ' αὐτοῦ ἐπισωρεύωνται τόκοι; Καὶ ἐπὶ τούτου νομίζω ὅτι ἀρκοῦσι τὰ προεκτεθέντα. Ἀναγκάζομαι ὅμως νὰ εἶπω ὀλίγα τινὰ καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ παρά τοῦ Κ. Καβαλιεράτου, ἀντὶ προικὸς, ἀποδιδόμενόν με ἐπιθετον τοῦ ἀσπλάγχου! ἐπιθετον τὸ ὅποιον ἐγὼ οὐδέποτε ἐφантаζόμην ὅτι ἤξιούμην νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἀρθρογράφου.

Ἀλλ' ἀσπλάγχνος ἐγὼ, ὅστις, ἐνῶ τοσοῦτω πεισματωδῶς μὲ ἀμοφισβήτησαν τὴν ὀφειλομένην μου προῖκα, διὰ μέσων ἀρμοζόντων μόνον εἰς τὸν Κ. Ἀννινὸν Καβαλιεράτον, ἐδώρουν εἰς τὴν μητέρα του δίστηλα 40, ἐκ ποσοῦ μετρητῶν ὑπὸ τῆς ἰδίας ὀφειλομένων μου διστήλων 140;

Ἀσπλάγχμος ἐγὼ, ὅστις, κατ' αἰτίσιν τῆς μητρὸς τοῦ ἀρθρογράφου, παρητήρησα συμβολαιο-

γραφικῶς τῆς προτερότητός μου ἐπὶ τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ οἰκίας της, ἵνα δυνηθῇ νὰ πωλήσῃ αὐτὴν καὶ ὑπανδρεύσῃ τὴν δευτέραν θυγατέρα της, καὶ τὴν ὅποιαν οἰκίαν ὁ ἀγοραστὴς δὲν συγκατετίθετο νὰ λάβῃ ἀνευ τῆς παραιτήσεώς μου;

Ἀσπλάγχμος ἐγὼ, διότι, ὡς ἡδυνάμην καὶ ἐδικαιούμην, δὲν ἐμεσεγγύησα, ἔνεκα τοῦ προαναφερθέντος λόγου, ἀπέναντι τῶν ὀφειλομένων μου, 1000 δίστηλα εὕρισκόμενα εἰς χεῖρας τοῦ ἀγοραστοῦ τῆς μνησθείσης οἰκίας, Κ. Στ. Δαυῆ;

Ἀσπλάγχμος ἐγὼ, ὅστις, δι' ἔνδεκα ὀλόκληρα ἔτη, οὔτε μεσέγγυα οὔτε σφραγίσματα ἠθέλησα ποτέ νὰ πράξω διὰ τοὺς καθυστερούντας τόκους, ἐνῶ μὲ ἀνταπεκρίνοντο διὰ δικῶν, διὰ ψευδῶν μαρτυρικῶν θεμάτων, καὶ τέλος δι' ὕβρεων;

Ἀσπλάγχμος ἐγὼ, ὅστις, ἐνῶ οὕτω μετὰ τῶν ἀντιδικῶν διεκείμεν, προθύμως ἐγγυήθη, πρότινος ἀκόμη καιροῦ, εἰς τὴν Ἰονικὴν Τραπεζάν διὰ τὴν μητέρα τοῦ ἀρθρογράφου Κ. Καβαλιεράτου, διὰ ποσὸν χρημάτων τὸ ὅποιον μὲ τὴν ἐγγυήσίν μου διατελεῖ εἰσέτι ἀπλήρωτος, ἐνῶ ἄλλοι, συμπαθεῖς πρὸς αὐτοὺς, ὡς ὁ ἀρθρογράφος λέγει, καὶ συγγενεῖς, τοῦτο δὲν ἐπραξαν;

Ἀσπλάγχμος ἐγὼ, ἐνῶ ὑπῆρξα πάντοτε ἔτοιμος, πρὸς ἐξόφλησιν τῆς προικὸς μου, συνισταμένης εἰς τέσσαρας καὶ ἡμίσειαν ὡς ἐγγίστα χιλιάδας διστήλων, νὰ δεχθῶ κτήματα, ἀνήκοντα ἄλλως εἰς ἐμὲ καὶ μόνον στρεψοδίκως ἀρνούμενά μου ὑπὸ τοῦ ἀρθρογράφου Κ. Ἀννίνου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἀξίας μόνον 2000 ταλλήρων μὲ τὸ 4% εἰς θέσιν Ξερά, καὶ ἔτοιμος νὰ παρακαταθέσω καὶ χρηματικόν τι ποσὸν ἀντὶ τῶν εἰς τὴν θέσιν ταύτην κτημάτων;

Παραλείπω πάντα ὅσα δὲν νομίζω ἴδιον τοῦ χαρακτῆρός μου νὰ δημοσιεύσω, ὅσω καὶ ἂν μὲ ὠθῇ πρὸς τοῦτο ἡ διαγωγή τοῦ ἀρθρογράφου, διὰ τὰ ὅποια ὅμως, ἂν δὲν ἀπήτουν καὶ δὲν ἠλπίζα τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Κ. Καβαλιεράτου καὶ τῆς οἰκογενείας του, δὲν ἡδυνάμην νὰ πιστεύσω ὅτι ἤθελαν αὐτὰ συντελέσει εἰς τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος, τὴν καταφορὰν καὶ ἐπιβουλήν των.

Ἀλλ' εἶμαι ἀσπλάγχμος εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀρθρογράφου, διότι δὲν στέργω νὰ καταβροχθίσῃ τὸ εἰς τὴν ἀδελφὴν του ἀνήκον, τὸ ὅποιον δι' ἐπισήμου συμβολαίου ἐκουσίως ὑπεσχέθησαν, συμβολαίου τοῦ ὁποίου ἐνταῦθα καὶ δίκαιος Κ. Καβαλιεράτος διανοεῖται νὰ ἔσται τὴν ἀκύρωσιν!

Ὁ ἀρθρογράφος λέγει προσετι, ὅτι καὶ ἐσχάτως, μεσον τοῦ αὐταδέλου μου Παναγῆ, ἔκαμα πρὸς αὐτοὺς ἀδίκους προτάσεις, διὰ τῶν ὁποίων, μεταξὺ τῶν ἄλλων, προσέθηκα δῆθεν ν' ἀπο-

ΜΗΜΟΤΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

δείξω ὅτι εἶμεθα σύμφωνοι μετὰ τῶν ἀντιδίκων μου, ὡς καὶ ἄλλοτε ἔπραξα. Ἄν ἄλλοτε ποτὲ ἔπραξα τοιοῦτόν τι καὶ ἂν ἔχη ὁ ἀρθρογράφος Κ. Καβαλιεράτος ἐγγράφους, ὡς λέγει, ἀποδείξεις, προκαλῶ αὐτὸν νὰ τὰς δημοσιεύσῃ, ἄλλως, δικαιοῦμαι νὰ τὸν ἀποκαλέσω αἰσχρὸν συκοφάντην.

Ἀπ' ἐναντίας, πολλὰ ἐγὼ ἠδυνάμην νὰ ἀναφέρω, μαρτυροῦντα τὰς διαθέσεις καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν Κ. Κ. Ἀννίου Καβαλιεράτου, οἵτινες πολλές μ' ἔκαμαν ἀπατηλὰς καὶ ἀδίκους προτάσεις. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀρθρογράφος ἀναφέρει γεγὸνος πρόσφατον, τὸ ὁποῖον ἀναιδῶς διαστρέφει, καὶ ἐπικαλεῖται τὴν μαρτυρίαν τοῦ κατ' ἐντολήν μου δῆθεν περὶ συμβιβασμοῦ μεσολαβήσαντος ἀδελφοῦ μου, ἀφίνω αὐτὸν νὰ ἀπαντήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀναφερομένου γεγονότος.

Ἄν ταῦτα δὲν ἤρκοιεν, ἔχω εἰς χεῖράς μου ἐπιστολὰς τοῦ ἀυταδέλφου τοῦ ἀρθρογράφου, ἐκ Πατρῶν, διὰ τῶν ὁποίων, ἐνῶ ἀφ' ἐνός ὁμολογεῖται εὐγνωμοσύνη πρὸς ἐμὲ, ὡς συντελέσαντα εἰς ἐξομάλυνσιν σημαντικῶν οἰκογενιακῶν ὑποθέσεων των, ἐξάγεται ἀφ' ἐτέρου, ὅτι ἐκ μέρους των προήρχοντο αἱ περὶ συμβιβασμοῦ προτάσεις, δι' ὧν σκοπὸν εἶχαν νὰ με ἀπατώσι.

Ἄλλὰ καὶ ἂν ὅλα ταῦτα δὲν εἶχα νὰ ἀναφέρω, πρὸς διάψευσιν τοῦ ἀρθρογράφου, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή μου εἶναι μακρὰν πάσης τοιαύτης μομφῆς, καὶ ἀρκετὰ γνωστὴ εἰς τοὺς συμπολίτας μου. Ὅλοι γνωρίζουσιν, ὅτι ἡ μικρὰ πατρικὴ μου περιουσία εἶναι χρηματικὴ, συνίσταται δὲ ἀπασα εἰς πιστώματα. Οὐδεὶς τῶν ὀφειλετῶν μου θέλει εὐρεθῆ νὰ εἴπῃ ὅτι ἐστενοχωρήθη παρ' ἐμοῦ, οὔτε διὰ μεσεγγύων οὔτε διὰ σφραγισμάτων οὔτε δι' ἄλλων τοιούτων πράξεων, οὔτε ὅτι ἐπεβαρύνθη μὲ ὑπερόγκους καὶ ἀνόμους τόκους, ἐξαιρέσει μόνον ἴσως τοῦ Κ. Καβαλιεράτου, ὅστις θεωρεῖ ἀδικὸν τὴν πληρωμὴν τοῦ εἰς τὴν ἀδελφὴν του νομίμως ἀνήκοντος, δικαίαν δὲ ἀπ' ἐναντίας τὴν διὰ παντός στρεφодиκου μέσου ἄρνησιν αὐτῆς, καὶ ταύτην πρὸς ὄφελος ἐτέρων πιστωτῶν του.

Ἦθελα βεβαίως ἀπαντήσῃ διὰ μόνης περιφρονήσεως, καὶ δὲν ἤθελα καταδεχθῆ νὰ ρίψω οὐδὲ βλέμμα εἰς τὰς ὅσον ἐμπαθεῖς τόσον ἀθλίας ἐκείνας προσβολὰς, ἀλλ' ἠναγκάσθην εἰς τὴν παρῶσαν ἀπάντησιν, ἵνα καταδείξω τὴν κακὴν πίστιν, τὴν δολιότητα καὶ τὸν χαρακτήρα ἐν γένει τοῦ Κ. Καβαλιεράτου, καὶ διὰ νὰ μάθω εἰς αὐτὸν, ὅτι ἡ δημοσιότης δὲν εἶναι ἐπίφοβος εἰμὴ εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας καθαρὰν τὴν συνείδησιν· οὐδὲ θέλει αὕτη μὲ ἀποτρέψῃ νὰ μεταχειρισθῶ εἰς τὸ ἐξῆς τὰ μέσα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὁ νόμος καὶ τὸ δίκαιον μὲ χορηγοῦσιν, ἀπέναντι τῶν ἀδίκων

προσπαθειῶν καὶ τῶν στρεφодиκῶν τοῦ ἀρθρογράφου. Ἐνταυτῷ δὲ σπεύδω νὰ διαδηλώσω, ὅτι αὕτη εἶναι ἡ μόνη καὶ τελευταία πρὸς αὐτὸν ἀπάντησις εἰς πᾶσαν κατ' ἐμοῦ ὕβριν, ἐκτός ἂν ἤθελε προβῆ εἰς δημοσιεύσιν ἐγγράφων, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν προκαλῶ ἄλλως, ἄς χαίρῃ τὰ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα ἐπίθετα τοῦ ψεύστου καὶ χαμερποῦς συκοφάντου.

ΑΝΔΡΕΑΣ Ζ. ΡΑΖΗΣ.

Προσκαλούμενος ὑπὸ τοῦ Κ. Χριστοδούλου Α. Καβαλιεράτου, σπεύδω νὰ διαδηλώσω.

Ὅτι οὐ μόνον ψεύδεται ἀναιδέστατα, λέγων εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ ὑπογραφὴν ἀρθρίδιον, ὅτι μέσον ἐμοῦ ὁ αὐτάδελφός μου τοὺς ἔκαμε πρότασιν περὶ συμβιβασμοῦ, ἀλλὰ γίνεται συνάμα καὶ γελοῖος, διαστρέφων μὲ τόσην ἀναίδειαν γεγονότα, ἅτινα ὀλίγας ἡμέρας πρὶν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑπογραφέντος ἀρθρίδιου μὲ ὠμολόγησεν, ἐνώπιον τοῦ Κ. Φερδινάνδου Ὀδδῆ καὶ τοῦ Κ. Βικεντίου Καρύδη, ὡς εἶναι τὸ ὅτι, οὐ μόνον αὐτὸς μετὰ τῆς μητρὸς του μ' ἐπρότεινον τὸν παρ' αὐτοῦ αἰνιττόμενον συμβιβασμὸν, ἀλλ' ὅτι συνάμα προσέθεντο δι' αὐτοῦ νὰ με ἐξαπατήσωσι, καὶ τοῦτο προδήλως ἐξάγεται ἐκ τῆς κατωτέρω δηλώσεως τοῦ Κ. Βικεντίου Καρύδη.

Προσκαλῶ προσέτι τὸν Κ. Φερδινάνδον Ὀδδῆν, συντάκτην τῆς *Διαολαποθήκης*, νὰ με διαψεύσῃ, ἐάν συμφώνως μὲ τὴν ἔχθρσιν τοῦ Κ. Καρύδη δὲν ἐξεφράσθη ὁ ῥηθεὶς Κ. Καβαλιεράτος, καὶ ἐάν αὐτὸς, ὁ Κ. Ὀδδῆς, δὲν τῷ παρετήρησεν, ὅτι ἐκ μέρους των ὑπῆρξε κακὴ πίστις.

Πεύδεται, διότι ὑπάρχει εἰσέτι εἰς χεῖράς μου ἡ ἐκ Πατρῶν παρὰ τοῦ ἀυταδέλφου του Κ. Γερασίμου ἐπιστολή, δι' ἧς μὲ παρακαλεῖ νὰ μεσολαβήσω εἰς τὸν ἀυτάδελφόν μου Ἄνδρεαν, ὅπως συμβιβάσθῃ μετὰ τῆς μητρὸς του.

Πεύδεται, διότι δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὁ ἀυτάδελφός μου νὰ λάβῃ τὰ ὑπὸ τοῦ Κ. Καβαλιεράτου ἀναφερόμενα κτήματα διὰ συμβιβασμοῦ, διότι αὐτοδικαίως τὰ κατέχει ὅταν θέλῃ, δυνάμει ἐκδοθειῶν ἤδη δικαστικῶν ἀποφάσεων.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων λοιπὸν ἐναργῶς ἐξάγεται, ὅτι ὁ Κ. Χ. Α. Καβαλιεράτος ὑπέγραψε τὸ προρῆθὲν ἀρθρίδιον χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

ΠΑΝΑΓΗΣ Ζ. ΡΑΖΗΣ.

« Ὀλίγας ἡμέρας πρὶν δημοσιεῦθῃ τὸ ἄρθρον τοῦ Κ. Χριστοδούλου Α. Καβαλιεράτου εἰς τὴν *Διαολαποθήκην*, παρευρέθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Φερδινάνδου Ὀδδῆ, ὅπου ἔλαβε χώραν συζήτησις, μετὰ τοῦ Κ. Παναγῆ Ζ. Ραζῆ καὶ τοῦ ῥηθέντος Κ. Καβαλιεράτου, διὰ τὸ προρῆθὲν ἄρθρον. Διαβεβαίω λοιπὸν, ὅτι ἤκουσα, εἰς αὐτὴν τὴν συζήτησιν, τὸν Κ. Χριστοδούλου Α. Καβαλιεράτον νὰ λέγῃ ἐπανειλημμένως, ὅτι αὐτὸς ἐπρότεινε τὸν συμβιβασμὸν μὲ πρόθεσιν νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν Κ. Παναγῆν Ζ. Ραζῆν, μὴ ὑπογράψων εἰς τὸ συμβόλαιον τῆς παραχωρήσεως τῶν μητρικῶν κτημάτων του, καὶ τότε ἠδύνατο, τὴν ἐπαύριον τοῦ

» τρυβίασμου, διὰ μιᾶς βεβαίας δίχης, νὰ τὸν ἀπεκ-
» δύσῃ τῶν αὐτῶν κτημάτων.

« ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ Π. ΚΑΡΥΔΗΣ. »

Σ. Σ. Ἐπαναλαμβάνοντες δημοσίως ὅτι καὶ κατ' ἰδίαν ἐπαρτηρήσαμεν εἰς τοὺς ΚΚ. Καβαλιεράτο καὶ Ραζῆ, τοῦτέστι ὅτι θὰ ἦτον εὐχῆς ἔργον νὰ παύσῃ πᾶσα περαιτέρω μεταξὺ Συγγενῶν λογομαχία, ἀρνούμεθα καὶ ὡς φίλοι αὐτῶν καὶ ὡς δημοσιογράφοι νὰ ἐπιφέρωμεν τὰς ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ τούτου ἀντικειμένου κρίσεις μας, ἐναποθέτοντες τὰ πάντα εἰς τὴν ἐσκεμμένην ἀμεροληψίαν τοῦ Κοινοῦ.

RIVISTA TEATRALE.

Cifu dato finalmente il Simon Boccanegra, spartito ingiustamente bistrattato dalle Imprese che vanno sempre in traccia di effetti Plateali; dicasi però ad elogio del nostro Pubblico che il Simon e piacque indistintamente a tutti, sin dalle prime sue rappresentazioni, essendo oramai la sola Opera che col Macbeth tenti la nostra curiosità e vinca la poca disposizione che in quest' anno abbiamo per il Teatro. Approposito dell' interessante, viva e vera esecuzione non potremmo mai abbastanza lodare tutti indistintamente gli Artisti che ci hanno parte. La Signora Giordano fa una Maria veramente inarrivabile, si per la parte musicale che per la drammatica, nel punto del riconoscimento, ella sa dare al Baritono un abbraccio veramente invidiabile, e nel finale la sua melodica disperazione sorpassa tutti i limiti del conseguibile. Sappiamo benissimo che la Signora Giordano non sa che fare dei nostri elogi, pur glieli offriamo per quella che valgono, qual tenuissimo volontario tributo al suo Merito veramente impareggiabile. Non trovando nessun essere nel Regno Animale a cui la sullodata Artista possa essere paragonata, ricorriamo alla Favola che ci offre la Fenice.

Se non avessimo inteso il Vendemia in più spartiti ed in tutti ammirabile, potremmo conscienziosamente asserire ch' egli è nato per la parte del Simone, ma essendo il caso ben diverso, altro non possiamo far se non che ripetere che da grand' Artista egli può sostenere qualsivoglia parte, cambiando con gran maestria di colore drammatico, perlochè lo proclamiamo il Cameleonte del mondo Animale—Artistico.

Il Tenore Acconci si distingue più in quest' ope-

ra che in tutte le altre, se vogliamo eccettuare la Gemma ch' egli canta sempre con gran Passione. In quanto poi allo sua instancabilità, può essere paragonato alla Cicala d' Anacreonte che differisce dalle nostre, come gli Uomini del secolo Anacreontico differivano dai nostri contemporanei.

Il Signor Cisella ha saputo penetrarsi molto bene del suo assunto e fa un Fiesco che non è dei comuni, e siccome alla fin fine l' Elefante è incontrastabilmente il Basso più profondo di tutta la Creazione animale, ci conpiacciamo di paragonare a questo grave e nobile animale, meno la proboscide, il sullodato Artista.

Ma chi il crederebbe che fin anco il Sig. Delcupolo, che sul principio non andava troppo a sangue al nostro Pubblico capriccioso, ora, nel Simon Boccanegra, ha saputo così bene eseguire la parte del Traditore che ne riceve ogni sera pazientemente e strepitose dimostrazioni di successo? Ogniqualvolta questo paziente artista si presenta, il Pubblico incomincia un Prestissimo di fischi ed urli, e perchè ciò? Perchè il paziente Delcupolo sa eseguire così bene la parte di Paolo che il Pubblico, non potendo separare l' Artista dal Personaggio, dà al primo ciò che meriterebbe il Secondo. Non potendo ora rinvenire nel Teatro degli animali un altro essere che abbia il metallo di voce, l' estensione e l' arte del Sig. Delcupolo, non saremo tacciati speriamo di bugie giornalistiche, paragonando il bravo Delcupolo all' Usignol di Maggio.

Anco l' Orchestra, a detta di chi se n' intende, va benissimo, retribuendo la lode a chi se la merita ci congratuliamo con tutti i nostri Professori d' ogni genere, numero e caso, che compareremo, come giustizia vuole, a una massa d' animali, fischianti, sibillanti, zuffollanti, muggianti, ronzanti, grattanti, raschianti, e strepitanti, secondo tutte le regole Naturali del tempo del tuono e del suono.

Ultimamente ebbero luogo le Serate a Benefizio del Baritono Vendemia e del Tenore Acconci, ambidue splendissime per il gran concorso d' un Pubblico veramente scelto ed Artistico; ed anzi siamo incaricati dai due sullodati Artisti di manifestare a nome loro tutta la riconoscenza che nel più addentro del cuore provano tuttavia e proveranno mai—sempre per l' accoglienza veramente lu-

singhiera ed incoraggiante ch' essi ebbero la felicità d' incontrare nel Pubblico di Cefalonia, e ciò serve a smentire certi Barbassori, che insidiosamente calunniarono i doverosi sentimenti che, tanto il Baritono che il Tenore, protestano di nutrire verso tutto il Paese.

Abbiamo avuto finalmente snco il Balletto, evviva il progresso! congratuliamoci coll' Impresa che a causa del Balletto sarà salva d' un certo Balletto che era lì lì per ballare.

Giovedì scorso ebbe luogo la Serata a beneficio della Comprimaria S. Bellini — Teatro bellissimo — Vi furono applausi ed ovazioni per la Seratante che in compagnia della S. Giordano e del Sig. Cisella si distinse in un terzetto in Greco, intitolato Italia e Grecia e musicato dall' esimio Maestro Pallombo, la di cui ispirazione ha saputo entusiasmare il Pubblico il più scelto.

Ci fu chi ebbe l' impudenza di sostenere che nella Serata a Benefizio della Comprimaria non vi furono nè applausi nè fiori nè Sonetti, non parliamo dei due primi generi di dimostrazione, come difficili a constestarsi, ma ecco una specie di Sonetto che in quella sera ci cadde proprio sul naso, e che pubblichiamo a confusione dei mentitori.

Alla Comprimaria
Sig. MARIANNINA BELLINI,

In occasione della sua Serata a Benefizio,

Li 18 Febbrajo 1864.

Sei pur bella o Giovinetta,
Sei vezzosa ed elegante,
Sai col canto tuo brillante
Alla Gioja comandar...

Sei pur bella o Giovinetta,
Quando d' Ida il mesto Canto
Ridir puoi con tale incanto
Che fa tutti lagrimar.

Sei pur bella o Giovinetta,
Se t'ingingi d'anni piena
E il martir dell'Azucena
Risentir ci fai talor.

Sei pur bella o Giovinetta,
Se reggendo il Vessil Santo,

D' alma Grecia il lungo pianto
Risunar fai in ogni cuor.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Διήγημα Α.

« Κάλιο φίλο τὸν Κατῆ, πᾶρι τὸν Γιασαξή. »

Ἐπέρνα ὁ Κατῆς ἀπὸ ἓνα δημόσιο Φούρνο, ὅταν ἦ εὐδοία τοῦ ψιμένου τὸν ἐσταμάτησε στὸ παράθυρο καί, « Βρέ, λείει τοῦ Φούρναρη, τίνος εἶν' ἡ χῆνα ποῦ ψέ- α νεις; »

« Εἶναι, λείει, ἀφέντη, τοῦ Γιασαξήσου. »

« Τοῦ Γιασαξήμου!; βρέ, βρέ, βρέ. Ὁ Γιασαξήμου « νὰ φάῃ μιὰν τέτοια χῆνα!... Βρέ, στεϊλεμούτην ἐμέ, « νὰν τῆ φάω γ'ώ. »

« Ἀφέντη, ἔπειτα ἔρχετ' ὁ Γιασαξήσου καὶ μοῦ τῆ « γυρεύει... »

« Νὰ ποῦ σοῦ τῆ γυρεύω κ' ἐγὼ βρέ καί, κάλιο φίλο « τὸν Κατῆ, πᾶρι τὸν Γιασαξή... »

« Μ' ἀφέντη, τί νὰν τοῦ πῶ ἔπειτα τοῦ Γιασαξήσου; »

« Ὅ,τι θέλεις βρέ. Πίστου πῶς ἡ χῆνα ἐπέταξε. »

Ὁ Κατῆς μὲ τοῦτο ἐμίσηψε κ' ὁ Φούρναρης σταθ- μίζοντας εἰς τῆ σκέψητου τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τῆς περιστάσης, ἀποφάσισε κ' ἔστειλε τέλος- πάντων τῆ χῆνα.

Ὅταν ὁ Γιασαξῆς ἦλθε νὰ πάρῃ τῆ χῆνατου, κ' ἄ- κουσε ἀπὸ τὸ Φούρναρη πῶς ἡ χῆνατου ἐπέταξε, ὁ θυ- μόστου ἔγινε τόσοσ, ὅπου, ἀρπαξ' ἓνα φουρνόζυλο ἀπο- φασισμένος νὰ σκοτώσῃ τὸ Φούρναρη. Ὁ Φούρναρης τό- τες ἐπετάχτηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο, κ' ὁ Γιασαξῆς, ἔγαι- νοντας κ' ἐκείνος ἀπὸ τὴν πόρτα, τὸν ἐπῆρε κυνήγου μὲ τὸ φουρνόζυλο. Ὁμπρὸς ὁ Φούρναρης φεύγοντας, ὅπισ' ὁ Γιασαξῆς κυνηγόντας. Τρέχει ἐκείνος ποῦ κυνηγᾷ, μὰ τρέχει κ' ἐκείνος ποῦ κυνηγᾷται. Ὅ,τι εὕρισκ' ἐμπρόστου τὸ ἐβρόντα καὶ τῶριγε μὰ, ἀμπόνοντας καὶ κουτρώντας ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, ὡ δυστυχία, ἔβγαλ' ἐνὸς Ἐ- βραίου τὸ μάτι! Θυμὸν ὁ Ἐβραῖος καὶ πέρνει κ' ἐκείος κυνήγου τὸ Φούρναρη. Μπαίνει ὁ Φούρναρης σ' ἓνα σπῆτι νὰ φυλαχτῆ, μὰ ὀπίσθητου μπαίνουν κ' οἱ δύο ποῦ τὸν ἐκυνηγούσανε. Ἐκεῖ τότεσ συντριβῆ μεγάλη... ξανα- γυρίζουνε ταυλιὰ, καθίχλες, τσακίνουνται γυαλιὰ, φωνές, χτυπιές, κλάφες... καὶ ἡ νοικοκυρὰ ἐγγαστρομένη, ρίχνει καὶ σκοτόνεται τὸ παιδί!... Ὁ Φούρναρης ὡ- στόσο γιὰ νὰ γλυτρώσῃ πετιέται ἀπὸ τὸ πῆσινὸ παρα- θύρι κ' ὀπίσθητου πύττει κ' ὁ Γιασαξῆς κ' ὁ Ἐβραῖος. Ὁ ἄντρας τῆς γυναικὸς, πρόθυμος περσοστότερο νὰ ἐγδι- κηθῆ, ἀπαρατᾷ τῆ γυναικατου καὶ τρέχει κ' ἐκείνος. Ὁ Φούρναρης τότε πλέον δὲν εἶχε ἄλτιδα παρὰ στὰ πόδια του, καὶ πραγματικῶς τα πόδιατου ἐκάνανε θαύματα. Ἐβγήκε, φεύγοντας, σὺ τῆ γῶρα καὶ ἤθελε μπόρσσει νὰ φύγῃ καὶ ἀπὸ τοῦς καταδρομικέτου, ἀν δὲν ἤθελε στα- ματηθῆ ἀπάντεχα σ' ἓνα βράχο ἀπάνου, ἀπὸ ἓναν κρι- μὸν ὀρθιόνε, φυλόνε, καὶ πολὺ ἐπικίνδυνον. Ἐκεῖ εὐρέ- θηκε ἀνάμεσα σὲ δύο θανάτους, καὶ δὲν εἶχε παρὰ μία

στιγμή για ν' αποφασίσω = ν' αφήσω νάν τόνε σκοτό-
σουνε οί έχθροίτου, ή νά βιχθῆ από τὸ βράχο = στὸ
φάβοτου, ἐδιάλεξε τοῦτο τὸ ὕστερο, ἔκαμε τὸ σταυρό-
του καὶ κάτου! . . .

Γιὰ καλὴ τύχη ὅμως ἐκεῖ σημά στο βράχο ἦτανε
μοναστήρι, καὶ οἱ καλόγηροι εἶχ' ἔβγουνε στὸ προσήλιο
ἀπουκάτου στὸ βράχο, ὅπου, γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα
τοὺς ἀνασκαμνίζοντανε. Ἦτανε οἱ καλόγηροι σὲ τούτην
τὴν ἐνασχόληση, ὅταν ὁ Φούρναρης πεύτοντας ἀπάνου
σ' ἔνανε τὸν ἐσκότωσε! Ἐσκότωσε τὸν καλόγηρο, μὰ,
χάρην τοῦ καλόγηρου, ἐκεῖς ἐγλύτρωσε.

Ὁ Φούρναρης τότες ἐπιάσθηκε, ἐδέθηκε, κ' ἐφέρθηκε
στὴ χώρα, καὶ στὸν Κατῆ, γιὰ νάχη νὰ κατηγορηθῆ
καὶ καταδικασθῆ γιὰ τ' ἀκόλουθα,

- 1ον. Κλοπὴ χῆνας.
- 2ον. Ματιοῦ Ἐγάλησημο.
- 3ον. Βρεφοκτονία.
- 4ον. Ἀνθρωποκτονία.

Γιὰ ὅλα τοῦτα ὁ Φούρναρης ἔπρεπε νὰ κριθῆ καὶ δὲν
ἤθελε ξεφύγει τῆ φούρα, . . . μὰ ὁ Κατῆς εἶχε φάει
τὴ χῆνα . . .

Ἀς ἔρτη, λέει, ἐμπρὸς ἑνας - ἑνας.

Ὁ Γιασαζῆς: Ἐγὼ, λέει, ἀφέντη, τοῦ ἐπῆγα μιά χῆ-
να, σκοτομένη, μαθισμένη, ξεκοιλιασμένη, καὶ παραγο-
μισμένη, σ' ἕνα ταψί, μὲ πατάτες καὶ μὲ κρεμίδια ὀλο-
τρέγγυρα, νάν τὴν ψίσω στὸ φουρνότου κ' ὄντις ἐπῆγα
νάν τῆνε πάρω, μῶδωσε τὸ ταψίμου ἀδειανὸ, καὶ μούπε
πῶς ἡ χῆναμου ἐπέταξε! . . .

Κατῆς. Τί λὲς βρέ Φούρναρη ἐσύ;

Ἀφέντη, Ἐκεῖνο ποῦπα τοῦ Γιασαζῆσου ὅταν ἦλθε νὰ
πάρη τὴ χῆνατου, ἐκεῖνο λέω καὶ τώρα ἐμπρὸς στὴ
δικαιοσύνησου. Ἡ χῆνα ἐπέταξε ἀφέντη, καὶ τοῦτο ἦ-
τανε θαῦμα! Ὁ Γιασαζῆςσου, ἀφέντη, δὲν πιστεύει τὰ
θαύματα, γιὰτ' εἶναι ἀπιστος· μὰ ἡ δικαιοσύνησου γνω-
ρίζει καλὰ πῶς θαύματα τέτοια κάποτε συνεβαίνουνε. . .
καὶ, ἂν ἡ δικαιοσύνησου τὰ παιδέψῃ . . . (δὲ ματα-
γένηνται πλέον . . .)

Κατῆς. Ὁ Θεὸς - φυλάξῃ νὰ παιδέψῃ τὰ θαύματα!
Ἐγὼ βρέ θέλει παιδέψῃ τοὺς ἀπιστους. Ὁ νόμος . . .
ἀκου βρέ τί λέει ὁ νόμος « μὲς' στὸ σακκὶ τὸν ἀπιστο,
α καὶ βούτα στὴ θάλασσα. » Τί λὲς ἐσύ Γιασαζῆ, πι-
στεύεις, ἢ δὲν πιστεύεις;

Γιασαζῆς: Ἐγὼ, ἀφέντη, πιστεύω . . . μὰ . . .

Κατῆς: Βρέ τ' εἶν' εὐχεῖνα τὰ μά! . . . Τὸ σακκί . . .

Γιασαζῆς: Πιστεύω, ἀφέντη, πιστεύω.

Πιστεύω πῶς ἡ χῆνες ἢ ψιμένες

Ἦετον' ψυλὰ καὶ παραγομισμένες,

Καὶ λέω πῶς εἶχα ἀδικο μεγάλο

Ὅπου ἐτόλμησα πρώτα ν' ἀμφιβάλω.

Κατῆς: Χάιντε λοιπὸν βρέ Κύριε. Ἄλλος . . .

Ἐβραῖος: Ἐμε, ἀφέντη, ὁ Φούρναρης μῶδγαλε τὸ
μάτι.

Κατῆς. Ἄ, ἐσύ ἔχεις δίκιο. Νὰ ἰδοῦμε τί ποιηὴ διο-
ρίζει ὁ νόμος. (φυλλολογαίει) Ἰδοῦ = γιὰ ἕνα
μάτι ὀθομανικὸ, δύο ἐβραϊκὰ = Νὰ σταθῆς λοιπὸν βρέ Κύ-

ριε νὰ σοῦ ἔγάλη καὶ τ' ἄλλο, γιὰ νάν τοῦ Ἐβραίου
ἐσὺ τὸ ἔνατου.

Ἀφέντη, λέει ὁ Ἐβραῖος, μῶλον ποῦ στὴν Παλαιὰ ὁ
Θεὸς μὰς ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς σκληρότητος καὶ
τῆς ἐγδίκησης, μῶλον τοῦτο, ἐγὼ, σὲ τούτην τὴν περι-
σταση, συχωρᾶω τὸν ἐχθρόμου καὶ τὸν ἀφήνω.

Κατῆς. Χάιντε βρέ καὶ σύ. Ἄλλος . . .

Σύζυγος: Ἐγὼ, ἀφέντη, θέλω νὰ μοῦ ἀποκριθῆ τὸ
παιδίμου.

—Βρέ Φούρναρη γκιαοῦρ μπεζεβένη! φωνάζει ὁ Κατῆς
μὲ προσποιημένη ἀγανάχτηση. Ἐσκότωσε τὸ ξένο παιδί
βρέ γκιαοῦρ! . . . νὰ πάρης εὐθύς τὴ γυναῖκα νάν τῆς
κάμης ἕνα παιδί σάν ἐκεῖνο ποῦ τῆς ἐσκότωσε. Εὐθύς . . .
. . . χάιντε! . . .

Ἀφέντη, λέει ὁ σύζυγος, ἔμπορᾶ κ' ἐγὼ νάν τὸν συγ-
χωρέσω;

Μπορεῖς, βέβαια, λέει ὁ Κατῆς. Ἄν ὅμως θέλῃς, βρέ
Κύριε Σύζυγος: Ὁχι, ἀφέντη, δὲ θέλω νὰ παι-
δευθῆ.

Ἐμένανε λοιπὸν οἱ Καλόγηροι. Ἐμεῖς, λέει, ἀφέντη,
ἠτυχάζαμε στὸ προσήλιο. Ἐνας ἔλυε τὴ σκαρτσουδέτα
του καὶ ἐξούτουνε . . . ἄλλος ἔβγανε τὴ σκούφιατου κ'
ἐκύτταζε μέσα γιὰ ζούπαστρα . . . ἄλλος ἔτρωε τὰ νύ-
χιατου . . . καὶ οἱ περισσότεροι μὲ τὸ κομπολόιμας ἐξε-
δὸναμε, ὄντις ὁ Φούρναρης ἐσαρτάρησε κ' ἐσκότωσε τὸν
καλύτερόνεμας, τὸ μάγειρα τοῦ Μοναστηριούμας!

Κατῆς. Κ' ἔχετε βρέ καὶ μάγειρα!; Ὁ! πῆ τὴν περ-
νάτε καλά, αἱ;

Καλόγηροι: Καλὰ, ἀφέντη, ἐξαίρετα. Τὴ μία τρῶμε
σκόρδο τὴν ἄλλη κρεμίδι τὴν ἄλλη ἀλιάδα . . . καθὼς
βλέπεις, ἀφέντη, περιαλλάζουμε τὰ φαγιὰ, καὶ τοῦτο
εἶναι μιά μεγάλη τρυφή γιὰ τὸ Μοναστήρι.

Κατῆς. Βρέ, βρέ, βρέ! κ' ὁ Φούρναρης ἦρτε καὶ σὰς
ἐτάραξε! Πάρτετον εὐθύς τὸ διαβολοφούρναρη, πῆνε-
τέτον στὸ Μοναστήρι, καθίσετέτον ἐκεῖ ποῦ ἐκαθότου
ὁ σκοτομένος καλόγηρος, καὶ σεῖς ἀνεβῆτε τὸ βράχο
καὶ βιφτεῖτε ὅλοι ἕνας-ἕνας ἀπάνουτου, νάν τόνε σκο-
τώσετε.

Ἀφέντη, λένε οἱ Καλόγηροι, νὰ μὴν ἴποθῃ πῶς ἐμεῖς
μόνοι, καὶ καλόγηροι ὄντες, δὲν ἐσυγχωρέσαμε τὸν πλη-
σίμας.

Κατῆς: Καλὰ τόπες βρέ. Χάιντε καὶ σεῖς.

ὄντες ὁ Κατῆς εὐρέθηκε μόνοςτου μὲ τὸ Φούρναρη
« Δὲ στοῦπα, λέει, βρέ Φούρναρη, ὄντις σῶλεγα νὰ μοῦ
» στείλῃς τὴ χῆνα; Δὲ στοῦπα πῶς Κάλιο φίλιον τὸν
» Κατῆ, πάρι τὸ Γιασαζῆ; »

Σ. Σ. Ἰδοῦ παράδειγμα ποῦ βάνομε ἀπουκάτου στὰ
μάτια τῶν δικαστᾶδων ἐκείνων ὅπου νοστιμεύονται τῆ
Χῆνες.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΡΙΣΠΗΣ ΚΑΙ
Ο ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΧΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ.

Ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος γέμει ἐκθέσεων τῆς Ἀπρι-
κῆς ἐπιθέσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀυτάρχου Σ. Σούτσου κατὰ

τοῦ ἠθνομάρτυρος καὶ διακεκριμένου Συναδέλφου μας Σ. Καρυῖδη, Συντάκτου τοῦ «Φωτός.» Ἡμεῖς, οἱ χθίζοντες πρῶτα τὰ παραπλήσια παθόντες, δὲν δυνάμεθα ἢ ζωηρότερον νὰ αἰσθανθῶμεν τὸ βάρος τοῦ ἀποτροπαίου τοῦτου πραξικοπήματος. Ἀλοῖμονον καὶ τρεῖς ἀλοῖμονον εἰς τὴν Ἑπτανήσον, ἂν ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν σκιάν τοῦ Συνταγματικοῦ Θεοῦ τῆς Ἑλλάδος θὰ ἔχη νὰ φοβῆται ἀποπειρᾶς τοιαύτας ἐν πλήρει Δεξιῶν ἐνάτω Ἀϊώνι διαπραττομένας κατὰ τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ Λαοῦ, κατὰ τῶν ὑψηλῶν Λειτουργῶν τῆς Παντοδυνάμου Κοινῆς Γνώμης! . . . Ναι μὲν οἱ δημοσιογράφοι μας ἐφυλακίσθησαν, ἐξωρίσθησαν καὶ μυριοτρόπως κατεδιώχθησαν παρὰ τῆς ἤδη τὰ λοιπὰ πνεύσεως Ἀγγλικῆς Προστασίας, οὐδέποτε ὅμως ἐνεδρεύθησαν, οὐδέποτε ἐξ ἐφόδου καὶ ἐντὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀσύλου ἐκαχοποιήθησαν, οὐδέποτε ὑπὸ Δοιχεζώτων, οἷος ὁ Γυναικομάχος Κύριος Σούτσος, ἀσπλοὶ ἐπληρώθησαν, αἱ δὲ γυναῖκες εὗρον παντοῦ καὶ πάντοτε σεβασμὸν καὶ ὑπεράσπισιν. Καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ καθ' ἡμῶν ἐπ' ἐσχάτων τολμηθέντα ἀνάγονται εἰς ἐξαιρετικὴν ἐποχὴν πολιτικῆς μεταβάσεως καὶ παρ' ἀνθρώπων πασχόντων τὸ ἀνίατον τῆς Ἐνωσοφοβίας πάθος.

Δίστηνε Καρυῖδη! ὅποταν εὐχαριστοῦντες σε διὰ τὴν γενναίαν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἐγερθεῖσαν φωνὴν σου, ἀστέϊζόμεθα βεβαίως ὅτι ἡ μοχθηρία τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐδικαίωσον τάχος τὴν κακὴν ἐκείνην προφητείαν μας! Ἰππομονὴ ἀδελφε, ἂν τοιαύτη θὰ εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν ἡ Κοινωνία διὰ τῶν ἐκτρομάτων τῆς μᾶς προσφέρει ἀν' ὅσων ὑπὲρ αὐτῆς θυσιάζομεν, μήπως τὰ τοιαῦτα θὰ μᾶς ἀπεβαρύνωσι; . Ὁχι! βεβαίως, ἀκράδαντος εἰς τὸ δικαίον πεποιθήσει, θάρρος Συνειδήσεως, ἐνδόμυχος συναίσθησις τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων μας καὶ λόγου παρρησίας, ἰδοὺ ἡ πανοπλία καὶ τὰ ὄπλα τὰ ὁποῖα ἔχομεν ν' ἀντιτάξωμεν εἰς τοὺς Φωτισθέντας καὶ καταδρομῆς τοῦ Λαοῦ. Ἰδωμεν κατὰ πόσον ἡ νεοσύστατος τοῦ Γεωργίου Κυβέρνησις θὰ δικαιοῦσι τὸν μεταξὺ κτηνώδους βίας καὶ ὀρθοῦ Λόγου ἀγῶνα, τὴν μεταξὺ καθήκοντος καὶ αὐθαιρεσίας διαπάλην, τὸ καθ' ἡμᾶς περιφεροῦντες τὰς κοινωνικὰς ταύτας παρασαρκίδας, εἴτε Σούτσοι εἴτε ἄλλως πως ὀνομάζονται, ἐπαναπαυόμεθα εἰς τὴν ὀρθὴν τοῦ Δημοσίου Συνειδήσιν:

Σὰν τὸ βράχο ποῦ ἀφίνει
Κάθε ἀκάθαρτο νερὸ,
Εἰς τὰ πόδια του νὰ χύνῃ
Εὐκολόσυστον ἀφρό.

Κύριε Συντάκτα τῆς Διαολαποθήκης.

Ἡ Ἐνωσοφοβία ἐκατασχότησε ὅλον τὸν ὑπαλληλικὸν Κόσμον μας, θὰ μοῦ πῆτε πῶς οἱ ὑπάλληλοί μας ἀξίζανε πάντα πολλὰ ὀλίγο, ἀλλὰ τώρα ἐκαταντήσανε ἀνυπόφοροι, ὑπομονὴ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι ἐπιφορτισμένοι τὴν δημοσίαν προκαταρκτικὴν ἐκπαίδευσιν, ἐπρεπε τοῦλάχιστον νὰ ἔχουν κομμάτι συνειδήσιν!

Ὁ Κύρ. Γερ. Καρούσος διδάσκαλος εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Κορασίων ἔχισε πλέον τὰ πασχάλια του, ἄς ἀφή-

σομε ὅτι οἱ τρεῖς μὲ τοὺς ὀπίους μεταχειρίζεται ταῖς μαθήτραις του δὲν εἶνε δι' ὅλου εὐγενικοί, ἀλλὰ καὶ ἡ μέθοδος καὶ ἡ παράδοσις του εἶνε ἀθλιεστάτη, εἶνε σχεδὸν τρία χρόνια ὅπου ἡ μικρὴ μου θυγατέρα (τὴν ὁποίαν ταῖς πρὸ ἄλλαις ἐκτύπησε εἰς τὸ κεφάλι!) εὐρίσκαται ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν του καὶ, πρᾶγμα ἀπίστευτο! δὲν ἤξεύρει νὰ συλλαβῆσῃ οὔτε τὴν λέξιν Ἐρασσις, ἀπὸ τοῦτο καταλαδαίνετε καὶ τὰ ἐπιλοιπα, ἐστοχάσθηκα ἀπὸ καιρὸ νὰ ἀναφερθῶ κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ὁ ἄνθρωπος οὗτος φέρνει ἕνα ἐπάνωμο ὅπου τὸν προφυλάττει ἀπὸ κάθε κατηγορίας, σὰς τότε στέρνω λοιπὸν στὴν Ἀποθήκην καὶ κάματέ τον ὅ,τι θέλετε.

10/22 Φεβρουαρίου 1864.

X. ΛΙΒΑΘΙΝΟΠΟΥΛΟΣ.

— Μᾶς γράφουσιν ἐκ Κερκυρας, ὅτι ἡ τελειωτικὴ καταδίφισις τῶν Φρουριῶν Ἀβραμίου καὶ Βίδου ἤρχισεν ἤδη καὶ βγαίνει μετὰ πλείστης ὀσης δραστηριότητος, εἰς τρόπον ὥστε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἀνακράξωμεν τὸ τετέλεστον τοῦ εὐνοῦχισμοῦ μας.

— Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν Κλειῶ ὑπὸ ἡμ. 12 Φεβ. ε. ν. Ἐκ Λονδίνου ἀναγγέλεται, ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Μεγάλων δυνάμεων καὶ ὁ τῆς Ἑλλάδος ὑπεγράψαν τὴν περὶ Ἑπτανήσου Συνθήκην. Αἱ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος διαπραγματεύσεις περὶ συνομολογήσεως τρίτης συμβάσεως περιστρεφομένην εἰς τὰ κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἑπτανήσου, ἔβαινε κατ' εὐχὴν. Οἱ Ἄγγλοι ἀναχωροῦσιν ἐκ Κερκύρας τὰ μέσα Μαρτίου.

— Ἐνεργήθη ἐντούτοις ὁ ἀσπλισμὸς καὶ ἐν Ζακύνθῳ καὶ ἐν Δευκάδι καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ, ἰδωμεν. (;!)

— Ὁ Κύριος Λομβάρδος κατέπλευσεν ἐσχάτως ἐκ Κερκύρας κατευθυνόμενος εἰς Τεργέστην, ὅθεν θέλει ὑπάγει εἰς Παρισίους, Λονδίνον καὶ εἰς ἄλλας τῆς Εὐρώπης Πρωτεύουσας. Ἡ Πατρίς εἰς κίνδυνον προσοχῆς. (Ἀνατολὴ Κερκύρας.)

— Μροχθὲς (21 Φεβρουαρίου) διέβη ἐντεῦθεν διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὁ Κύριος Κωστάκης κατευθυνόμενος εἰς Κερκυραν μὲ μυστικὴν, ὡς λέγουσιν, ἀπστολήν. Ζήτω ἡ πρόοδος καὶ ἡ μυστηριώδης τοῦ Κ. Βούλγαρη Πολιτικῆ!

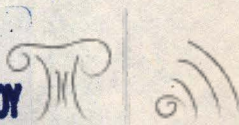
— Προσκαλοῦμεν ὅλον τὸ ὄραϊον μας Φύλον νὰ παρευρεθῇ τὴν Πέμπτην εἰς τὸ Θέατρον, οὐχὶ τόσο διὰ τὴν Ἑσπερίδα τῆς Κ. Τερατούφερης, ἀλλὰ διότι κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ λάβῃ χώραν συμβάν τὸ ὁποῖον . . . ἀλλὰ πρὸς τί νὰ τὰ λέγωμεν ὅλα; . ἄς ἔλθωσιν ὅλοι αἱ Κυρίαὶ καὶ θὰ ἰδοῦν λαμπρόν τι καὶ προτοφανές

— Παρακαλοῦμεν τὸν Κ. ΚΩΣΜΑΝ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΝ ΤΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ, νὰ μᾶς στείλῃ ὅσον τάχος ἐξ σελήνια τὰ ὁποῖα μᾶς χρεωστῆ εἰς συνδρομὰς, ἐπειδὴ, καὶ αὐτὰ νὰ μᾶς φάγῃ, δὲν πιστεύομεν πῶς θὰ παχύνῃ περισσότερο. Ἐπανερχόμεθα ἄχρις ἐξοφλήσεως.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΙΝΙΓΜΑ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
Εἶμαι μόνος
Κι ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι μοναχὰ,
Εἶμαι ἐκεῖνος
Ποῦ θενάσαι, ἂν δὲ μ' εὕρῃς πεταχτά.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΛ.Σ3.Υ1.Φ2.0074

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ